

‘Het is niet waar!’ Met grote ogen kijkt Lisanne van haar vader naar haar moeder. ‘Zeg dat het een grapje is.’

Moeder staat op, komt tussen Lisanne en Jelle op de bank zitten en legt een hand op hun schouder. ‘Het is geen grap, we verhuizen naar Eindhoven.’

Lisanne doet haar ogen dicht. Een ander huis, een nieuwe school, niemand die ze kent ...

‘En Sarah dan?’ Verhuizen is al een verschrikkelijk idee, maar zonder Sarah ... Haar hartsvriendin. Aan wie moet ze dan alles vertellen?

‘Sarah kan gewoon je vriendin blijven’, zegt moeder. ‘Het nieuwe huis is zo groot, daar is ruimte voldoende voor heerlijke logeerpartijen. Sarah kan elke vakantie komen.’

‘Kunnen we hier echt niet blijven wonen?’ De stem van Jelle trilt een beetje.

‘Onmogelijk.’ Vader schudt zijn hoofd. ‘Weten jullie hoe ver het is van Ede naar Eindhoven? Ongeveer honderd kilometer. Maar als je die afstand elke dag wilt fietsen, ik houd je niet tegen.’

‘Wat een stomme opmerking!’ reageert Lisanne fel.

‘Rustig.’ Moeder gebaart naar vader dat hij zich in moet houden. ‘Je vader maakt maar een grapje. Heen-en-weerrijden kan natuurlijk niet, dat snappen jullie ook. We verhuizen aan het eind van de zomervakantie. Jelle kan dus gewoon groep acht afmaken en Lisanne de tweede. Na de vakantie gaan jullie naar het Wouter Groen College, zo heet de school. Ik denk dat jullie er tien minuten ...’

Lisanne luistert niet eens meer. Waarom hebben haar ouders hen er niet eerder over verteld? Is het niet belangrijk wat Jelle

en zij ervan vinden? Het lijkt er nu op dat ze net als een kast of een stoel in de verhuishwagen wordt gezet en wel merkt waar ze er weer wordt uitgehaald. Hoe langer ze erover nadenkt, hoe bozer ze wordt. ‘Dus jullie hebben echt alles geregeld, zonder dat wij er iets van wisten? Een ander huis, een nieuwe school ... Het is gemeen! Waarom hebben jullie dit niet eerder verteld? Waarom mochten wij niet meebeslissen?’

Moeder zucht. ‘We vonden het beter om er niet te vroeg met jullie over te beginnen. Maar volgende week komt er een ‘te koopbord’ in de tuin, dus ...’ Ze haalt haar schouders op. ‘We gaan zo snel mogelijk in ons nieuwe huis kijken en dan rijden we gelijk langs het Wouter Groen College.’

‘Ik snap best dat jullie even aan het idee moeten wennen,’ zegt vader, ‘maar ik weet zeker dat jullie het huis mooi zullen vinden.’ Hij knikt instemmend bij zijn eigen woorden en vervolgt: ‘Eindhoven is een heerlijke stad, waar je goed kunt shoppen. Er zijn minstens zo veel winkels als in Ede.’

‘Krijgen we een grote tuin?’ Jelle lijkt zich alweer verzoend te hebben met het idee dat hij over een paar weken gaat verhuizen. ‘Het is een twee-onder-een-kaphuis’, vertelt moeder. ‘Achter het huis is een heerlijke tuin met een groot terras. En jullie krijgen allebei een grotere kamer dan je nu hebt.’ Ze staat op. ‘Ik zal de laptop even pakken, dan kunnen jullie alvast wat foto’s bekijken.’

‘Groot huis, grote tuin, grotere kamer ...’ Lianne springt op. ‘Wat kan mij dat allemaal schelen! Ik wil die foto’s niet zien.’ Ze hoeft helemaal geen grotere slaapkamer! De kamer die ze nu heeft is juist geweldig. In de kerstvakantie heeft ze ’m nog met haar moeder gesausd. ‘Alles stiekem achter onze rug beslissen, bah!’

‘We weten het zelf ook nog maar een paar weken en we wilden jou er niet onnodig lang over laten tobben. We snappen echt wel dat jij het moeilijker vindt dan Jelle om te verhuizen.’

‘Ik-wil-niet-ver-hui-zen!’

‘Nou moet je niet overdrijven.’ Moeder krijgt diepe rimpels in haar voorhoofd. ‘Het is toch geweldig dat je vader deze baan heeft gekregen. Je mag best een beetje trots op hem zijn.’

‘Nee, nee, en nog eens nee! Ik wil niet naar een andere school.’ Lisanne veegt een paar tranen van haar wang. ‘En dan moet ik ook nog van basketbal af!’

‘Er is in Eindhoven echt wel een basketbalvereniging’, zegt vader. ‘En waarschijnlijk nog een grotere en betere dan hier in Ede. Als we daar een paar weken wonen, willen jullie niet eens meer terug.’

‘Vergeet het maar!’ Lisanne staat op en stamp de kamer uit.

‘Wat ga je doen?’ Moeder loopt haar achterna.

Lisanne rukt haar spijkerjack van de kapstok. ‘Dat hoeven jullie niet te weten. Jullie vertellen mij toch ook niks.’ Ze weet dat het onredelijk is wat ze zegt, maar ze kan er op dit moment niet mee zitten. Ze moet naar Sarah, die zal begrijpen hoe ze zich nu voelt.

Vijf minuten later laat Lisanne haar fiets tegen de schuur vallen. Ze neemt niet de moeite om ’m op slot te zetten, maar rent naar de achterdeur.

‘Hé, Lisanne!’ De moeder van Sarah schenkt koffie in. ‘Wil je ook iets drinken?’

‘Is ... is Sarah ...’

De moeder van Sarah zet de kan op het koffiezetapparaat en draait zich verbaasd om. ‘Wat is er gebeurd?’

Lisanne schudt haar hoofd en wijst naar de trap. Als ze nu iets zegt, gaat ze huilen.

‘Ja, Sarah is op haar kamer.’

Met haar spijkerjack nog aan rent ze de trap op. Boven de muziek uit hoort ze haar vriendin hard meezingen met Nick en Simon.

Ze blijft in de deuropening staan.

Sarah zit met haar rug naar de deur en merkt niet eens dat ze binnenkomt.

Pas als Lisanne snuift, draait ze zich verrast om. 'Hé, Lisanne. Wat leuk dat ... Je huilt. Is er iets ergs gebeurd?' Ze springt op van haar stoel en pakt Lisanne bij haar schouders. 'Wat is er? Een ongeluk? Is er iemand ziek?'

'We ... we gaan ... ver... verhuizen.'

'Verhuizen? Jullie? Naar de nieuwe huizen die ze aan het bouwen zijn vlak bij het wandelpark?'

Lisanne veegt de tranen van haar wangen. 'Naar Eindhoven.'

'Eindhoven?' Sarah staart haar met open mond aan. 'Dat ligt toch helemaal in Brabant? Dat meen je niet.'

'Het is echt waar.'

'Eindhoven ... Maar hoe moet dat dan? Ik kan niet zonder jou.'

'En ik niet zonder jou.' Lisanne gaat achter het bureau van Sarah zitten en staart voor zich uit.

'Hoe lang weet je het al?'

'Een halfuur.' Lisanne draait op de bureaustoel heen en weer.

'Mijn vader en moeder hebben alles samen besloten. Ze zijn zelfs al op een school wezen kijken, het Wouter Groen College.'

Ze trekt een vies gezicht.

'Je kunt wel bij ons komen wonen', stelt Sarah voor.

Lisanne kijkt verrast op. 'Meen je dat echt? Denk je dat je ouders dat goed vinden?'

Sarah knikt. 'Vast wel. We hebben een slaapkamer over. Je komt op maandagochtend en gaat op vrijdagmiddag weer terug naar Eindhoven.' Ze loopt naar de deur. Zal ik het vragen?'

Lisanne glimlacht even. Echt Sarah, om het gelijk te willen regelen. 'Laat ik het eerst maar aan mijn ouders vragen.' Ze staart voor zich uit. 'En ik denk niet dat die het een goed idee vinden.'

'Kan ik ook begrijpen.' Sarah laat zich weer op het bed vallen.

‘Heb je jullie nieuwe huis helemaal nog niet gezien?’

‘Ze hebben foto’s op de laptop die ze net wilden laten zien, maar ik was zó kwaad dat ik ben weggelopen.’

‘Daarom hebben ze zo lang mogelijk gewacht om het tegen jou te vertellen’, begrijpt Sarah. ‘Ze wisten ook wel dat jij helemaal zou flippen als je over de verhuizing zou horen.’

Lisanne zucht. Sarah heeft gelijk. Als haar vader en moeder haar hadden gevraagd om mee te gaan op huizenjacht, had ze ook geweigerd. En een andere school had ze ook niet bezocht. ‘Hoe heet je nieuwe school?’ Sarah is achter haar laptop gaan zitten. ‘Wat zei je ook alweer? Iets met “groen” toch?’

‘Wouter Groen College.’

Sarah tikt de naam in en knikt tevreden. ‘Hebbes. Wouter Groen College in Eindhoven.’ Ze schuift haar stoel wat dichterbij het bureau. ‘Zo-o, niet slecht ... Wat een mooi gebouw!’ Ze draait zich om. ‘Moet je kijken.’

Lisanne aarzelt. Ze had zich voorgenomen totaal geen interesse te tonen, maar haar nieuwsgierigheid wint het.

‘Kijk.’ Sarah klikt met de muis en draait het scherm een beetje. Toch wel nieuwsgierig bekijkt Lisanne de foto’s: de school van buiten, de aula, de computerruimte ...

‘Moet je dit zien ...’ Sarah klikt naar ‘Wat is het WGC eigenlijk voor een school?’ en leest hardop: ‘Het Wouter Groen College is de perfecte school voor elke leerling bij wie goede leer- en sportprestaties samengaan.’ Ze stoot Lisanne even aan. ‘Dat klinkt niet verkeerd. Wacht, dit moet je ook zien.’

Ze scrollt een eindje naar beneden en klikt op een foto, zodat die wordt uitvergroot. ‘Het jongensbasketbalteam van de school is regiokampioen geworden. Kijk, dat is de aanvoerder.’ Ze wijst naar het scherm. ‘Dat is echt een lekker ding.’

Komt het doordat de site van de school er inderdaad leuk uitziet? Of is het de houding van Sarah? In ieder geval voelt Lisanne zich wat rustiger worden.

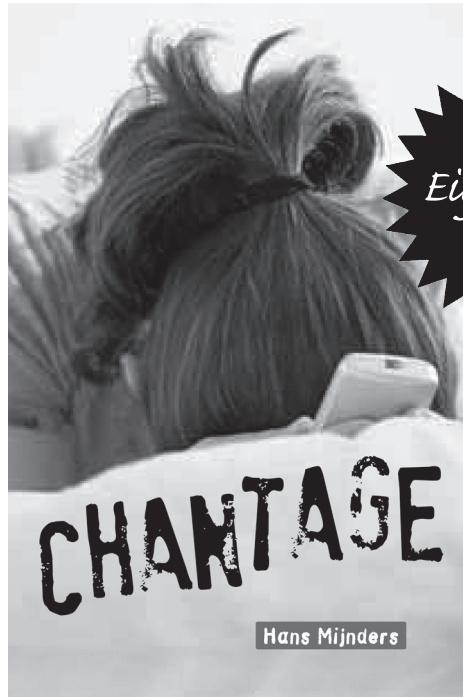
‘Weet je het adres van je nieuwe huis?’ wil Sarah weten.
‘Nee, maar het huis is volgens mijn moeder groot genoeg om te komen logeren.’
‘Ik kom elke vakantie.’ Sarah klinkt enthousiast. ‘Of jij komt naar mij. En we zitten natuurlijk elke dag op MSN.’
‘Dat doen we nu ook al.’ Lianne grinnikt.
‘Wacht!’ Sarah schiet overeind. ‘Ik heb nog ergens een webcam liggen, dat is ook handig. Dan kan ik toch m’n nieuwe kleren aan je laten zien.’ Ze laat zich weer op haar stoel terug vallen. ‘Ik zit nou wel vrolijk te doen, maar ik ben helemaal niet blij. Waarom ga jij nou juist verhuizen? Waarom Marjolein niet, of Sanne? Dat zou ik niet erg vinden.’
‘Dan moet je bij mijn vader en moeder zijn.’ Lianne voelt dat de boosheid terugkomt. ‘Kunnen we echt niet iets bedenken?’
‘Ga in bed liggen en zeg dat je ziek bent van ellende’, stelt Sarah voor. ‘Misschien dat je ouders daarvan schrikken.’
‘Dan ken je mijn vader nog niet.’
‘Stop met praten.’
Lianne fronst haar wenkbrauwen. ‘En dan?’
‘Ik heb een keer een boek gelezen over een jongen die besloot niet meer te praten, omdat hij moest emigreren.’
‘En? Hielp het?’
‘Eh ... nee. Hij moest toch mee.’

‘Hoi.’ Een beetje aarzelend stapt Lianne de kamer in, waar haar vader en moeder op de bank zitten.
‘Hé, daar ben je weer.’ Moeder legt de krant naast zich neer. ‘Ben je bij Sarah geweest?’
Lianne knikt.
‘Moet je kijken, Lianne.’ Jelle zit achter de laptop en wenkt haar. ‘Het is echt een mooi huis.’
‘Fijn voor je.’
‘Je kunt toch wel even kijken’, stelt moeder voor.

‘Geen zin.’ Lisanne voelt haar hart weer net zo bonken als een uur geleden. Ze draait zich om en loopt de kamer uit. Zonder zich om te draaien roept ze: ‘Sarah en ik hebben toch al een plan bedacht.’

Dan holt ze met grote passen de trap op.

*Lees ook deze prachtige
Hans Mijnders boeken!*

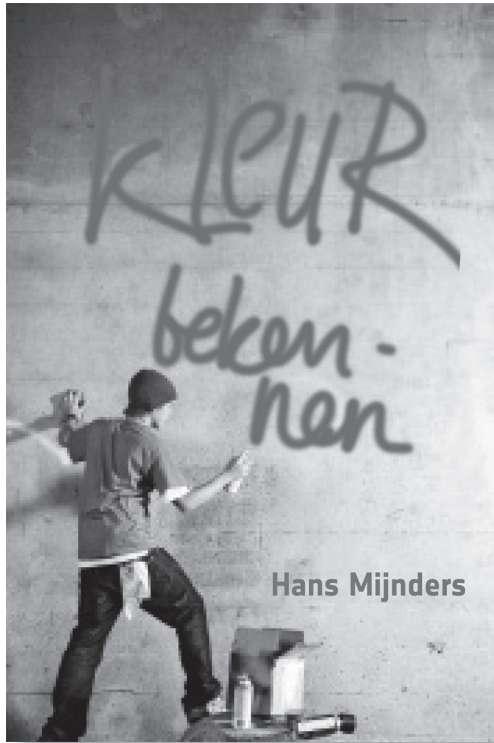

*winnaar
EigenWijsPrijs
2012*

Tessa zit in de tweede klas en ze heeft het niet makkelijk. Haar ouders zijn gescheiden en haar stiefvader kan ze niet uitstaan! Door meiden van school wordt ze gedwongen dingen te doen die ze niet wil. Tessa is ten einde raad, maar dan biedt Rutger haar zijn hulp aan ...

ISBN: 978-90-8543-165-7

Xander zit in de examenklas van het vmbo.
Hij is verliefd op Lianne, maar die lijkt meer te zien
in de knappe Lorenzo.
Op de laatste schooldag komt Xander erachter dat
Lorenzo een gemeen spelletje met hem speelt!

ISBN: 978-90-8543-166-4

Esme zit in de brugklas en is heel onzeker.
Zou iedereen haar wel leuk vinden? Ze ziet de
activiteitenweek niet zitten en meldt zich ziek.
Maar dan is daar Joeri! Hij zorgt dat er hulp komt uit
onverwachte hoek.

ISBN: 978-90-8543-148-0